

สวัสดีครับ พี่ๆ น้องๆ คุณอาจารย์และพี่น้องชาวชมพูน้าเงินทุกท่าน เป็นเรื่องน่าภาคภูมิใจและน่าชื่นชมยินดีเป็นอย่างยิ่งต่อวาระครบรอบ ๑๑๒ ปี ราชธาภิวัต ในปี ๒๕๕๗ นี้ และสำหรับผมเอง นายวิทยา อัมภสุวรรณ์ ก็ถือว่าเป็นเกียรติ และเป็นโอกาสอันดีที่ได้มีโอกาสกล่าวแสดงความยินดีต่อสถาบันที่เป็นที่รักยิ่งแห่งนี้

ผมเป็นศิษย์เก่าคนหนึ่ง ที่ได้รับโอกาสในชีวิตหลายๆ อย่างจากรั้วราชธาภิวัต ตั้งแต่เรื่องที่เป็นเกียรติประวัติในชีวิต รวมถึงการดำรงชีพ ผมเข้าศึกษาในโรงเรียนวัดธาภิวัต ตั้งแต่ ม.ศ. ๑ – ม.ศ. ๕ จบออกไปเมื่อปีการศึกษา ๒๕๑๙ แนนอนครับ เลือดชมพูน้าเงินยังคงเข้มข้น ไม่มีวันจืดจาง สมัยที่เรียนอยู่ด้วยความที่ผมเป็นคนชอบร้องเพลงมาตั้งแต่เด็กๆ อาจารย์ประชิด ข้าประเสริฐ จึงจับมาฝึกร้องเพลงไทยเดิมอยู่ระยะหนึ่ง จนกระทั่ง ม.ปลาย ได้มีโอกาสเป็นนักร้องวงดนตรีของโรงเรียน จุดนี้เป็นประสบการณ์ที่ทำให้ผมได้แต่งเพลงในโอกาสต่อมา ใครที่เป็นคอละครช่อง ๗ ในช่วงปี ๒๕๒๗ - ๒๕๓๑ คงจะเคยได้ยินกันมาบ้าง เพราะเพลงประกอบละครโทรทัศน์ของดาราวีดีโอในช่วงนั้นผมแทบจะหมด ที่รู้จักกันดีก็น่าจะเป็นเพลง “อีสา” เพราะได้รับรางวัลโทรทัศน์ทองคำปี ๒๕๓๑ และยังมีเพลงอื่นๆ อีกมาก เช่น ตำรับรัก คนเหนือดวงอาทิตย์ เทวี มัสยา ตึกตาคี ห้องุ่น เป็นต้น

นอกเหนือจากเรื่องเพลง ร.ว.วัดธาภิวัต ได้มอบพื้นฐานด้านการใช้ภาษาไทยให้ผมมากมาย ทั้งการอ่านทำนองเสนาะ อ่านไทย ไคลง ฉันทกาวพย์ กลอน คำประพันธ์ต่างๆ ได้พื้นฐานที่ดีจากที่อาจารย์สอนมาทั้งสิ้น ซึ่งพื้นฐานเหล่านี้เป็นสิ่งที่ช่วยสร้างอาชีพปัจจุบันให้ผมใช้ทำมาหากินอยู่ทุกวันนี้ครับ ไม่ว่าจะเป็นการแต่งเพลง การเล่นละครวิทยุคณะเกศทิพย์ พากย์หนัง การ์ตูน ลงเสียงสโตนโฆษณา แม้กระทั่งสารคดี จนได้รับรางวัล พิมเนศวร สาขานักพากษ์ยอดเยี่ยม เมื่อปี ๒๕๕๖ นี้เอง ทั้งหมดพูดได้อย่างเต็มภาคภูมิเลยว่า ได้มาจากโรงเรียนทั้งสิ้น

ความผูกพันระหว่างผมกับโรงเรียน ยังมีอยู่ตลอดมา แม้จะจบมายาวนานแล้ว ผมยังมีโอกาสได้ตอบแทนพระคุณของโรงเรียนอยู่เสมอๆ เคยไปสาธิตการแสดงละครวิทยุให้กับน้องๆ ได้ชมและศึกษา เคยอ่านวีดิทัศน์ประวัติของวัดธาภิวัต ลงเสียงประกอบการแสดงของน้องๆ รุ่นหลังๆ จนได้รับเกียรติรับมอบพระพุทธรูปปางไสยาสน์จากโรงเรียน เป็นที่ภูมิใจมาก

ความทรงจำอีกเรื่องหนึ่งของผม ซึ่งมีผลสำคัญต่อการใช้ชีวิตเมื่อจบออกไปคือ ผมเป็นนักบาสเก็ตบอลของโรงเรียนครับ แ่นละ การเป็นนักกีฬา ทำให้เรารู้จักแพ้ ชนะ อภัย อดทน และมีระเบียบวินัย ซึ่งผมคิดว่าทำให้เป็นผมในทุกวันนี้

สุดท้าย ผมสามารถพูดได้เต็มปากเต็มคำว่า ความภาคภูมิใจ ความสุข ความประทับใจของผมที่มีต่อโรงเรียนวัดธาภิวัตนั้น เกิดขึ้น และยืนยาวมาตั้งแต่แรกก้าวที่ผมเหยียบย่างเข้าไปในรั้วชมพูน้าเงิน จนถึง ณ วันนี้ และคงจะยืนยาวตลอดไปตราบชีวิตของผม โดยขอยืนยันด้วย กาวพย์สุรางคนาง ๒๘ ที่ผมเขียนส่งอาจารย์ ตอน ม.ศ. ๔ เกือบ ๔๐ ปีที่แล้วครับ

นายวิทยา อัมภสุวรรณ์
นักเรียนเก่าโรงเรียนวัดธาภิวัต
เลขประจำตัว ๙๐๘๑